

Кой е твоят Бог?

Марк 10: 17-31

Старият проповедник Хъджънс имал обичай по време на проповедите си да поставя отпред голям железен часовник. Веднъж забелязал, че му оставали 20 минути до края на проповедта, а бил едва на първата ѝ точка. Притеснил се и започнал още по-бързо да говори. Колкото по-малко време оставало, толкова по-бързо и смутено говорел. Оставали само две минути- целият разтреперан, облян в пот, с поглед, вперен в големия железен часовник... Тогава един възрастен християнин станал от стола и се провикнал: „Пасторе, не гледай часовника, дай ни Словото!“ Нека наистина да отидем направо при Словото, за да сме сигурни, че не сме си губили времето.

Тази история е описана и в трите Синоптични Евангелия. Става ясно, че млад, богат и уважаван човек се завтича към Исус, коленичи пред Него и му задава въпрос: „Благи Учителю, какво да сторя, за да имам вечен живот?“

Впечатляващо е в горещото време, човек с положение, да тича така след Исус. Бихме казали, че ситуацията е идеална за благовестие. Уважаван, порядъчен, търсещ, млад и перспективен- задава въпрос за спасението на душата си. Всеки на мястото на Исус би изпаднал в умиление и възторг. Ние веднага бихме се заловили да указваме пътя към спасението на тази жадна душа.

Изненадващо обаче Исус не тръгва да отговаря, а на свой ред задава въпрос: „Защо Ме наричаш благ? Никой, освен Бог не е благ.“

Този въпрос прави пасажа донякъде труден за разбиране. Дали тук Исус отрича Своята божественост? Йеховистите и привържениците на някои други култове биха се съгласили на драго сърце. Библията обаче много категорично защитава божествеността на Исус. Как тогава да разбирате тези Негови думи?

Един възможен отговор е, че те са предизвикателство към искреността на прекалено ласкателния тон от страна на младежа. Възможно е Господ да изтъква славата на Отец- нали неведнъж твърди, че делата и думите Му идват от Него! А може би изразява следната позиция: „Приписваш Ми божествени качества?

Наистина ли признаваш, че Аз Съм?“

Мюсюлмани, будисти, атеисти- всички те нямат нищо против човешките добродетели на Исус. Той е добър пример – също като Дядо Коледа или Мечо Пух. Пророк, учител, религиозен водач- всичко друго, но не и Бог. Исус Христос обаче нееднократно изтъква Своя божествен произход. Той е Алфата и Омегата, Господарят на Божието царство, Съдията на всичко живо, Спасителят, Който избавя от портите на ада.

Всъщност, величието на Космоса би трябвало да ни говори за величието на Създателя, а не да извиква унижителни комплекси за човешката нищожност. Ние, хората, сме специални за Бог, Той знае всеки косъм на главата ни, светиите ще съдят ангели. Ние не сме случаен сбор от молекули и сме създадени да живеем в славата на Твореца.

Ако един славен, велик владетел обикне обикновена селска девойка, колко възвисяваща е такава любов! Скромната добродетел на девойката достойно ще свети до великолепието на своя възлюбен. Както в приказката за Пепеляшка. Женихът и Невястата- Бог и Неговата Църква! Священ съюз, породен от любовта на Младоженеца и покорната вяност на Съпругата.

Кой е Исус за богатия момък? Дали великолепието и нищетата се срещат, за да влязат в священ съюз? Или при тази среща всичко е с обратен знак?

„Как да наследя вечен живот? Какво да сторя, за да се спася?“ Така ли би попитала Пепеляшка знатния принц- какво да сторя, за да вляза в палата ти?

Забележете, Исус посочва няколко от Божиите заповеди, които имат нещо общо с правенето. И момъкът със задоволство споделя, че върши всичко това от младостта си. Какво още трябва наистина?

Липсва първата, най-голямата заповед: Да възлюбиш Бог с цялата си същност, да нямаш други богове. Тази заповед я има в Изход 20:3-4, цитирана е и от Исус (Мат.22:37-40). Дали младият търговец разбира наистина с кого се е срещнал? Шотландският проповедник Чарлз Бери бил наскоро встъпил в длъжност като пастор на малка църква. В дневника си той пише, че по това време за него Исус бил просто добър пример за морален живот, за състрадание и доброта. Това научил от родителите си, израствайки в християнско семейство. Една вечер на вратата му се похлопало. На прага стояло бедно момиче. „Вие ли сте пастор Бери? Елате да вкарате майка ми вътре!“ Пасторът бил озадачен. Може би майката е пияна? Нека момичето да извика полицаи. „Не, пасторе, майка ми е болна и умира. Трябва да я вкарате в небето!“ Те прекосяват заедно в нощта бедняшкия квартал. Влизат при болната му майка. Коленичил Чарлз Бери при леглото на умиращата и започнал да ѝ говори за добрината на Исус, за това, как примерът Му ни помага да сме по-малко егоисти...”Пасторе, какви ги говориш! Няма полза от тези приказки. Аз съм грешница. Нуждая се от някой, който да има милост към мен. Да спаси бедната ми душа!“ В дневника си Чарлз Бери пише:”Стоях там, до леглото, тя умираше, наоколо витаеше грях и смърт. Но няха послание за нея. Няха благовестие.” Тогава си спомнил историите за Исус, които вечер вярващата му майка разказвала. За смъртта Му за грешниците, за Неговото възкресение...”Сега ми помагаш, разказвай!”- шепнела умиращата жена. В дневника пише: „Тази вечер вкарах тази жена в небето. И слава на Бога, аз също вкарах там и себе си!”

Кой е Исус? Неговата стойност определя и стойността на Неговата любов, на Неговата жертва...

Кой беше Учителят за богатия момък? Беше ли Бог, Когото би трябвало да обича повече от всичко друго? Оказва се, че не. Богатството е по-ценно за него. Думата „богатство” съдържа в себе си „бог”. Исус казва на друго място, че не можем да се кланяме на Бог и на Мамон едновременно. Бог е един! Ако има нещо, което е по-голямо от Него, то е твоят бог.

В основата на първородния грях бе стремежът към независимост от Бог. Това е въпросът- ти чия собственост си? На кого принадлежиш?

Великите мъже и жени на вярата са имали едно общо помежду си- принадлежността и покорството на Бог. Цинцердорф, богат граф и почитан в обществото, оставя суетния живот и се посвещава да живее според принципите на

Словото. Наследство от неговата вярност са над хиляда мисионери в петте континета и пример, довел до трансформацията на хиляди хора.

Бил Брайт- основателят на Кемпъс Крусейд, е имал успешен бизнес за шоколадови изделия, когато Бог го призовава да основе световно благовестителско движение сред студентите. Хиляди хора са повярвали чрез това служение.

Тези и други вяраващи са били вдъхновявани от Святия Дух и от примера на още много герои на вярата, описани в Библията. Авраам оставя земята на дедите си и следва Божия призив. Мойсей, Закхей, Матей, ранните християни- всички те следват примера на Исус, Който остави равенството с Отца и стана слуга на грешните хора.

Този пример обаче не беше по сърцето на богатия младеж. Временното, преходното, бе предпочетено пред вечното. Истински стойностното, пред измамливото.

Едно момиченце, на име Катя, си харесало много хубав детски гердан с мъниста. Помолила майка си да ѝ го купи. „Добре, но трябва да го заслужиш.” Момичето изхвърляло боклука, пазарувало, на рождения ден му дали още пари и накрая събрало нужните 5 лева за герданчето. Носело го навсякъде- в училище, у дома, на детската площадка...

Една вечер таткото на Катя, преди да ѝ пожелае „Лека нощ”, я попитал: ”Обичаш ли ме?” „Да, татко!” „Моля те, подари ми твоето герданче!” „Но, татко, защо не вземеш бялото конче с розовата опашка?” След време този разговор се повторил и тогава Катя предложила на баща си своята кукла. Когато татко ѝ отново дошъл със същия въпрос, брадичката на Катя потреперала, една сълза се търколила по бузата и момичето казало:”Тате, обичам те, ето герданчето, за теб е!” Тогава татко ѝ се усмихнал и поднесъл малка красива кутийка. „Този гердан е с истински перли. Чаках момента, когато ще се откажеш от неистинските.”

Ние сме като това момиченце. Понякога държим повече на фалшивите неща. „Трупайте истински съкровища за небето”- казва Исус.

Богатият момък не бил готов. Нещо повече, към него бил отправен и призив- да раздаде имота си на бедните и да последва Исус. Това е рядка привилегия! Това е чест! Но богатството се оказва по-важно.

В Йоан 1:35-39;48-49 виждаме истински търсещите Андрей, Петър, Филип, Натанаил да разпознават Господ в личността на Исус и непоколебимото им решение да Го следват. Защо момъкът не постъпи така?

Дали не му достигна вяра? В Евреи 11 гл. героите на вярата тръгват след Божия призив. Отговорът на младежа обаче е- не. И си тръгва натъжен.

Какъв ще бъде твоя живот? С тъжен край или с радостно продължение във вечността? Зависи от три фактора, които разгледахме тук.

1. Разпознаване господството и достойнството на Исус.
2. Оставяне на онова, което те държи настрана от Бог.
3. Следване на Господ в ученичество за цял живот.

Какъв е твоят отговор?